

מיבאל יצחק מלך ואברהם פולדמן הייד

שנה שלושים וארבע, גליון מס' 11

פרשת ויגש, טבת תשע"ג

גלוון זה יוצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

"יראת שמיים" אמיתית - כיצד?

"יראת שמיים" שוארה בכל ספר בראשית, כגון: "עתה דעתך, כי ירא אלקים אתה" (כב, יב), כי אמרתי, רק אין יראת אלקים במקומות הזה" (כ, יא), יוסף מול אש跗וטיר - עמידתו כשרירותה היה מול פניו וכו'.

"יראת שמיים", לאורה, נושא חדש וברור, והשאלה: האם עומק המשוג' "יראת שמיים" מוקן לטלינו מה הקוריטין לחניתת "יראת שמיים"? כיצד לקובע מי יראה ה' יותר? כדי להבין זאת, אומר הפסוק על אברהם אבינו: "עתה דעתך, כי ירא אלקים אתה".

שאלים המפרשים: וכי עד עכשווי, כי לא דעת? בספר "מדרש אורח חדש" מביא את הגאון מווילנא בספרו "קול-אליהו" על פרשת וירא, העונה תשובה לשאלת דלעיל, וממנה נלמד מהו הרקיטורון העיקרי להרשות "יראת שמיים".

ישנן שתי מצות שיש להן אותו שפה: מצות כיבוד אב ואם ושליחו הcken.קיים מצות אל, ודורות תכונות אופי שנותן: לכיבוד אב ואם - נדרשת תכונת הכרת הטוב וראש הרוחניים, ואילו במצוות שליחו הcken - נדרשת מידת מסויימת של אכזריות, ולמה?

mobא בירושלמי, כאשר מקימים את שליחו הcken, ה' האם - הציפור - מטיבעה עצמה מרוב צער בים. אמרומים לאדם והמקים מצות כבוד אב ואם: "מצוות שליחו הcken לפיק", אדם הוענה: "אני יכול, מותך חשש שהציפור

תמותת בגדלי ו גם יהו לי ריגשי אשמה". מודגשת בפניהם: "ה' ציווה על מצוה זו" ומשיך אותו אדם לענות: "אני יכול".

הגאון מווילנא אומר, לא כל אדם הגומל חסד - יש לו יראת ה' תינך, שוגמל חסד במלל ליבו הרהור, לא כל קשר לציווי ה' זאת אומרים, "יראת שמיים" אמיתית - מחדלת לא بما שמקים מצות שנעו לעמם ונתמאות באופיו, אלא במי שמקים מצות

קשה לבקיון או קיון ונוס לו אי-נוחות חבורתי בסביבתו. כאן מגדד ה"יראת שמיים" של.

הקריטורון לבדיקת "יראת שמיים" - יכולך לקיים מצות שקשה לך, לא נהך לך ולא מותאים לשביטך. לכן, כתוב אצל

אברהם: "עתה יוציאי, כי ירא אלקים אתה". היטו וחשובים, שאברהם קיים מצות שמתומות היטוב באופיו, כגון: גמולות חסד,

בא הכתב ומודגשת, שאברהם עמד בנסיון העוד את כל אופיו ומוחותיו, מאיש חסד היה עליו להיות איש אכזר וכמו:

"עתה יוציאי", עכשו אפשר לכתוב בטורה, שאברהם הוציא מהחוכם לפעול את ה"יראת שמיים" השלמה והאמתית.

הගמרא בברכות (כט, ב) מספקת, שרבי יוחנן בן זכאי בירך את תלמידיו: "יהי רצון, שתהא מורה שמים עליכם כמורה בשער

גדם". ענו לו: "עד כאן!!!", ענה להם: "אליאן!!" - שרגגו לדירה זהה.

רבי יעקב קנייסקי זצ"ל (הסטייפלע) בספר "ברכת פץ" (פרק ז), מאר לו את דברי הגמורה באור יקורות ומסביר, מהי

"יראת שמיים" אמיתית. שואל הסטייפלע: האם צריך ברך גדול עולם, אמרו אמרים ותנאים, בברכת "יראת שמיים" עונה:

נני, שנשאל אדם כשמצבו שפיר מdead, ממי אתה מפחד - מהי או מהאדם? ענה לך האם בחוש הכרתו - בשלל, כי הוא מפחד מה: מה? יקרה, כאשר אותו האדם שכח להתפלל מנוחה בינו שפדים, האם אותה אמי-עלמות יש לו או-עלמות מהברוב. מודגיש הסטייפלע, ואם אדם זה שכח להתפלל מנוחה בינו שפדים, האם אותה אמי-עלמות יש לו מה? האם ליטם נצבט באוותה המධיה? בודאי, אמרו האדם, היתי אנטס ואשלים את התפילה, כפי הhalbma.

בוא וויאה, כאשר חוש ההכרה - השכל עונה, בודאי יגיד האדם שמו ה' הוא מפחד יותר. אבל במשמעות המعنויות, הרוגש נכנס

פנימה הרבה פעמים ואתה מגב מוחהיבת קרגשי כלפי חברך. לכן, לא נעים לך יותר מהאדם מאשר מה יתפרק.

לכן, בז'יך אתם רבי יוחנן (ברכות, שם): וכי רצון, שבמבחן הרוש - במצוות, תעשו שיווין בין ה' לאדם והלוואי שמעוד

בקץ. זוהי "יראת שמיים" אמיתית.

על פי הנכתב לעיל, על האדם לשים לב יותר למצבו "בсловים היראת שמיים" יידע במה להשתפר.

ת' חז

גליון זה מוקדש ע"י ר' אליעזר גנץ ומשוחחו שיחו
לע"ג האם, החותנת, מורת הנינה גנץ ע"ה בת ר' שמואל אריה ינטע ז"ל
לב"ע ט' בטבת תשע"ט
תנצב'ה

חדש רעמסס / עורך: נפתלי יעורי

יהודה בן יעקב לאפנט פענעם:
כל דבריך עלילה!

ויכולו קולני התעורר בין יהודה בן יעקב לבין פענעם. לדברי עדי-ראיה לויכוח הקולני, דברי יהודה קשות. בראש ובראשונה, התלען יהודה על החקירה שנחקרו על ידי המשגנה למך. כזכור, נשאלו בני יעקב: "היש לכם אב או אח?", טועה יהודה, וכי בתקה הינו מבקרים לחתות, אוஅחותינו אתה מבקש? בניסף, פנה יהודה לרוחמי של אפנט פענעם והסביר לו את המצב הקשה בו נתנו אביהם. לדברי יהודה, אכן של בנימין מת (פרשנו רשיי מסביר), שהיהודים לא אמרו אתם, כיון שחשש שהוא לו המשגנה למך להוריד גם אותן, מאותה אם נשאר רק בנימין ועתה אם ילקח בנימין, עלול אביהם הזיקן, חס ושלום, למות.

עוד טוען יהודה באזני המשגנה למך: אל תתפלא, מדוע אני נכנס לדבר הפגש עם בנו יוסף, התעכבר בעדר שבע ושם הקריב זבחים. הקב"ה נלה אליו בחלים הלילה והאמר לו: "אל תירא מך מטביה".

לדברי כתביו פרשנים הנלווים למתנה ישראל בדרכו מצרים, השתבעו יעקב שיסוף בנו אכן כי, כאשר ראה את הגלות שליח יוסף אלוי. לדברי פרשנינו, ערך יעקב בלימוד עם יוסף בדיני עגלה ערופה, כך שהגלות היו סיכון שאכן יוסף הוא השולח את העגלות. הקב"ה הבטיח לע יעקב, שהוא יהיה עמו גם בירודה למצרים וגם בעלייה ממנה.

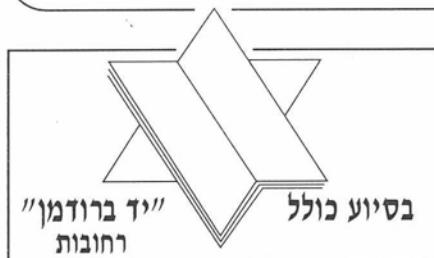
בסוף דבר, הציע יהודה לאפנט פענעם, שכח הוא עדיף על פני בנימין, שהוא ישאר כעבד. בסופו של דבר, השוכן הוא השולח את העגלות. גם בכח, גם בגבורה וגם ביכולתו להיות עבד.

זרע זרע

מהמודרש לפרש ויגש

בראשית רבה, ויגש צג, ט - אמר רבי חייא בר אבא: כל הדברים שאת קורא שדיבר יהודה לישוף בפני אחיו, עד שאת מגע "וילא יכול יוסף להתפרק" (מה, א), היה בהם פיסוס לאחיו, ופיסוס לבנימין. פיסוס לישוף, לעומת ראו ה'יאק והוא נתן נשוע על בניין של רחל. פיסוס לאחיו, לעומת ראו ה'יאק והוא נתן נשוע על אחיו. פיסוס לבנימין, אמר לו: כשם שתתני נשפי עלייך, כך אני נתן נשפי על אחיך. וילא יכול יוסף להתפרק" וכו'.

לקוראים: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרוב אברהם פום, משה רוט, נפתלי יעורי, יהודה מלך
העריכה בסיעו אברכי כולל "יד ברודמן" ללימודיו הוראה ודינוט, בית ספריאר, רחובות
טלפון: 08-9412048
אתרכנו באינטרנט: www.pirsuma.com/siach
הדפסה: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 08-9475106

אם ירושה ליל, רצוני לשאל את השאלה: אק' הוא הצליח? אק' מתקן סעתן הרגשות הזאת, הצליח יעקב אביש לחתנמר על הבני הכל-כך טבעי ומתקבש, ולהתרכו ביהו' החם בקריאת שם? ואם רודשה לי אי' יותר, אפשרה להציגו שמי' אפשרויות תשובות:

אפשרות אחת (ណמזה לי שרואתי ואני זוכה הין) היא, שיעקב אביש כבר "שׂלַבְעָ" ממכויות. הוא כבר התגבל כל כך הרבה שהוא הוא במקומות פשי אחר, מקום של "וַיִּתְחַזֵּק רוח יעקב אבישם" מה' כי לנו הטענה הטענית של איזום גב'.

“מִזְרָחֶם”

ברשותנו, מותאמת הנגמישה של יעקב עם יוסף: "וַיִּאָסֶד יוֹסֵף
מִרְכְּבָתוֹ וַיַּעֲלֵל לְקַרְאַת יִשְׂרָאֵל אֲבֹיו גָּשָׁה, וַיַּרְא אֶלְיוֹן וַיַּפְלֵל עַל צָמְדָר
וַיַּבְךְ עַל צָמְדָר יְהוּדָה" (מו', כט).

ארוך תפס את מקומו של האבא, וזה שעריך להוויה מושעת לישוף בון, ולאפשר לו לבוכת על מתפו. השדר ציבות, ב כדי לורם לישוף לפוך את רגשותיו, כך המתגבע על אבי.

לא מובהר מה בהחולתה רצינאלית מחדת, אלא בדינאמיקה בין אישית, ייחסי אב-בן, שטמוניים בעומק התנדעה ושולפים באופן אוטומטי, כאשר המפשחה מתוועח. יונק, שיעקב אבינו ראה את עצמו כדמותו טבה את נשנותו, כאשר הוא יפושט ביסוף, אך בפועל הדינאמיקה המועלבת הזאת הביאה אותו להתגאנ אחרות, באין שהוא עצמו לא ציפה לו.

ש' עפ'. מונך מאליין, שרבותתו אינס אמרים שיעקב מאד רצה לבכות בשעת המפשע, אך לרובה הצער הוא בדיק קרא את שפ' לעיל ולא היה יכול להפסיק. כוותת דבריהם היא, שע יעקב אבינו החלט לצלל את הרוגים המיוודהים הללו, אולם הרוגים המוגשים ביזור בחיוון, כדי ליהיד את שמו של הקביה בקרים שמע.

אינטיג' ווינט – אינטיג' ווינט – מילון אונליין של מילים וביטויים יהודים-ערביים.

חטף לנער

בגופאות ובמחנות, הושטו. כך התפתחה לה תיאורית "הצאן לפטחים". הדבר מזכיר במקצת את המובה בספר שמו-אל-א, כל-כך: "יעין כל איש רע ובלעל, מהאנשים אשר הלו עם זו ניאמורה; יען אשר לא הלו עמי - לא נתן לחן מוחשלא אשר הצלע, כי אם איש את אשתו ואת בניו ויניחנו מלכום. ונאמר זו: לא תעשו כן אַת, את אשר נתן לך וישמרו אַת, ויקן את הגודד הבא עליך בדין, וכי ישמעו לכם לדבר זה, כי חטך קוץ' במלחמה ומחלוקת הישב על הרגלים גנטו גובלנה".

ודן מבחן את אשר לא השפיעו להבן רחוב הראשי המדיינית. ובוותח הרוח והנפש, אינה טפלת ולפעמים אף עולה על הגבורה הפיסית. העם אשר עליה מתק האפר, אל לו, חס ושלום, לשוכן את אלה שם בימים הנוראים (פ' פשוטו), ידע להמשיך בלימוד התורה, קיום המצוות והשאיפה לאלווה. אבל של היחידים, הוא היוצר את תודותת האבל של האומה, כפי שמעיט עץ אהרון הכהן ויקרא ? ו' ייאמר משה אל אהרון לאלאור לאיתמר בני: ראניכם אל תפרכו ובנדיכם לא תפרכו ולא תטמנו, ועל כל העדה יקצ'ו, ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השורה אשר שרף זה ." אבל היחידים, אלה שוקלים לא נשמעו, והוא היוצר את אבל האומה.

נשות ליל זעמן

ממקורות מצריים קדומים - היה זה באיזור הנ'ס'ר של מצרים, מקום שלא היה מיושב כל כך. אם כן, הוא אכן משל משפחות מצריות נאדרתן כדי לחתם למשפחתו, וזה לא כל כך אופייני לסולטן מלך תקופה ההיא. אמנם, הוא מבטיח למשפחה: "יעשנה לכם את טוב הארץ, ואכללו את חלב הארץ" (שם, פסוק י), אך לא "על חשבון" אחרים. אגב, מהמקורות המצריים הניל עלה שארץ גנון הייתה פרויריה, וושאעת מים, ואולי אף הוכח ייסוף

ישר מציג את משפטתו לפני פרעה ומשתדל, שאחיו לא יקבלו ממשות בcurities במצרים. גם זה לא אופייני לפוליטיקאים, המשתדרלים להציג נזקים למשפטתם ולמוקרכיהם. כמו כן, יוסף מקלפל' את אביו ואת אחיו, ואת כל בית אבוי, לחם לפני הטרף (מו', יב). הוא אכן טונן להם יותר עוני, אלא בהקצתה, כמו בכלום. אין פרוטקטיביה, אין "מתורת לשולחן". ניתן להניח כי מעט בוחאות, שגם לעצמו הוא לakhir על פי הכללים שקבע לנו. ואכן, רק "איש ציבור" הרואה עצמו "עובד" לשולחן, "עובד" למי שהוא מליך מלכים (הקבב'ה), יכול לנוהג כך. וזה פועל בדמותו יוסף הצדיק. **מנחים אדლשטיין**

שבוע שuber הראיין, כיצד יוסף מהוה דוג חיבר לפוליטיקאי רואו. ניתן גם הפעם להוציא דברים בעניין זה, ע... פי פרשטו. אדם בתפקיד בכיר, הוא בדרך כלל כלו וראש לאדם שיכל לשלוט ברגשותיו. הוא איט יכול להשרות עצם לחזק או לבכות - בכל עת שהוא "בא ל'", או לקפץ משמה - כשבהירתו מבקעה שער בצדgoal. לא כן יוסף, והוא איט יכול להתפרק מלובכות והוא בוכה בהתגלותו לאחיו (מיה, ב), אחר כך בוכה על צווארי בניימין (שם, פסוק ז), אחר כך משק ואחיו ושוב בוכה (שם, פסוק ט), וכמוון בוכה בפגישה עם אביו (מו, כט), ולא שכחנו את בכייתו בפגישות הקדומות עם אחיו.

כבר האזכיר את ענותנו. יוסף המשיך לזכור קצתות עליה לגדולה: "וועטה, לא אתם שְׁלַחֲתֶם אָזִין הָעֵד, כי האלקין דען, כי ישילעניע לאב לפראעה, ולאדוון..." (מה, ח; וכן שם בפסוק ט), איס מיריחס את הצלחתו להוכיחתו כי רבה. כמו כן, ידע הוא, שלעובד היהתו מושל במצבים בזעם הרובע דזוקא, יש סיבה "מלמעלאה כי למחיקה שלחני אלקים לפניכם" (שם, פסוק ה; וכן בפסוק הוא ידע, שהוא שליח אלקים, שנשלח למשימה חשובה, זהה במשמעותו. הוא אכן פועל לטובות עצמו, אלא טובות מצרים ומשphantו לננד עינינו. והוא, אגב, ידע, שהוא גם מהוווה שבחגשות הנבואה לאברהם ב"יבורין בין הבתרים".
יוסף נתן למשphantו להתיישב בארץ גושן, ועל פי מה שיד

פינה ההאכלה

מלאת בונה (א)

מלאת בונה, חילקה לשולשה נשים מוכיים:
א. מלצת בונה בברקענות דומותם. **ב.** מלצת ב**כללים**. **ג.** אישור עשיית אוחל.
 יש להזכיר, שמלצת בונה ישנה מלאכה היפר
 מלצת סותר. על פי רון, מה שאסור ללבנות - אסור גם
 לכן, בודך כלל, כאשר נכתב שמותר ללבנות - מותר גם
 כאשר נכתב שאסור לבנות - אסור גם לסתור, ואין צו
 ברל פוטם מה הבז לוני מלצת סותר

ג. שיטת הרמב"ם והרש"א (שם, ד"ה רב), שהיא שאמורת
שי"ין בניין בכלים - זה דווקא בכלים שבבניהם אין עשו
את הכליל מחדש, כגון: מנורה של חלויות, אך כאשר עשו את
הכליל עצמו או מתקן כליל מתייחסו - יש בניין בכלים.
ה. שולחן ערוך (סימן שיד, א) פסק, שיש איסור בניין
בכלים ולא כרשיי.

הרב אריה וייזר

הרב אריה ויזל